

ermesek, világ-
ar gyermekvilág
el, diszes angol
megküldi.

számában közölt
ték: Nagy Irén

TÁJA.

esen egyformán
ember, még ha
lehet egyforma
elmeiben. Csak
t. A többi aztán
dultatok is meg,
élt fogtok érni
n. — **Preisach**
adtam teljesen.
ott oly mennyi-
am, egyelőre le
sony felé ismét
n. Rejtvényed
a való. — **Mol-**
lik még verse-
özlöm. — **Szi-**
név nem igen
osan van meg-
vélről a jövő

u. hogy annak

sen viszonzza
Haffner-ut.)

kek javára :

kozón!

F. b.

t.
esten,

... MAGASRA UGROTT ÖRÖMÉBEN. (Lásd a 230. lapon.)

AZ INKA MADARA.

— Elbeszélés számos képpel. —

Irta Fenn György.

(Folytatás.)

HA egész csapat vad indiánus tör elő a bokrokból, az nagyon kellemetlen lett volna ugyan, de nem lep meg. Effélére el voltunk készülve. De hogy a saját nyelvünkön kiáltozzon valaki és nyilván nagyon megriadva kérjen, ne lőjünk rá — már ez annyira meglepő volt, hogy még nagybátyám is elcsodálkozott. Pedig őt nem egykönnyen zavarta ki valami a nyugalmából. Egy-két pillanatig álmélkodva néztünk egymásra.

— Ugy látszik ez, nem valami veszedelmes indiánus, szólaltam meg végre.

— Ugy látszik, de nem bizonyos, mert van köztök, aki tud más nyelvet is, felelt Vilmos bácsi és nem eresztette le a pus-káját.

A bokor mögül újra hallatszott:

— Ne lőjjenek! Jaj no! Ne lőjjenek!

— Nem lővünk, ha tüstént elő jösz és látom, ki vagy, kiáltá nagybátyám.

— Mindjárt kimegyünk, kérem szépen, mindjárt!

Ez nagyon alázatosan hangzott.

— No, már csakugyan alig ha veszedelmes emberek, szólt Vilmos bácsi. — De ugyan ki bolyonghat ebben a vadonban, aki ilyen szepegve beszél? És többes számban beszél!

Azt ugyan ki nem találtuk volna soha. A bokrok ágai szét nyiltak és a következő pillanatban két alak mászott elő.

— Hiszen ez Illés mester, a hajó-ács! kiáltott fel a nagybátyám szinte hüledezve.

— És Dani a hajós inas! szóltam én, nem kevésbé álmélkodva.

— Igen is, szolgálatjára, mink vagyunk, mondá Illés mester.

— De hát miféle forgó-szél hozott ide? kérde Vilmos bácsi.

— Csónakon jöttünk, kérem alássan, még az este, felelé Dani.

— Akkor tán bizony ti jártatok itt az éjjel a sátor körül?

— Igen is, uram, szólt Illés mester.

— És mi azt hittük, hogy vadállatok vagy indiánusok! kiáltottam föl nevetve.

— És ránk lőttek! jegyzé meg Dani szinte szomoruan.

— Természetes, hogy lőttem, mondá Vilmos bácsi. Miért ólálkodtatok sötét éjjel gyanus módon a sátrunk körül?

— Nem ólálkodtunk, kérem szépen, magyarázta Dani. — Amint kikötöttünk, mindjárt szemünkbe ötlött a tűz, de nem tudtuk bizonyosan, ki van a sátorban... azután meg, hogy kiléptek, mindjárt ránk lőttek...

— Akkor kellett volna mindjárt kiáltanotok.

— Igenis, persze... de nagyon megijedtünk...

— Jól van no, csak hogy nem történt baj. Most már térjünk dologra. Talán ott felejtettünk valamit a hajón és a kapitány utánuk küldte? Ez valóban nagyon szép tőle.

Illés mester és Dani zavartan bámultak egymásra. Végre megszólalt a hajó-ács:

— A kapitány ur nem küldött semmit... nem is tudta, hogy elhagyjuk a hajót.

— Nem tudta? szólt Vilmos bácsi és össze ránczolta a homlokát. — Akkor hát miért jöttetek? Mi keresni valótok van itt?

Ez a kérdés még inkább megzavarta mind-kettejüket. Illés mester gyorsan for-

gatta ujjai közt a süvegét, Dani pedig a földre szegezte tekintetét és a viláért föl nem pillantott volna.

— Beszéljetez hát! szólt nagybátyám türelmetlenül.

— Igen is, kérem alássan, hebegte Dani. Hát, Illés mester... miért is nem szól már?

— Miért szóljak én? Inkább a te dolgod az egész.

— Persze... hogy ne?... de Illés mester öregebb, jobban el tudja mondani...

— No, ne kerüljessétek a forró kását! szólt Vilmos bácsi szigoruan. Vagy az egyik, vagy a másik, de beszéljen!

— Igen is, azonnal, kérem szépen; azonnal elmondom az egészet, mondá Dani.

E közben olyan keserves ábrázattal fordult felém, hogy hirtelenében nem tudtam, nevessek-e vagy szánakozzam rajta? Biztatólag szóltam oda:

— No, csak beszélj bátran, Dani! Hiszen tudod, mi barátai voltunk.

— Tudom, urfi, tudom, s éppen azért... Izé... Már nem állhattam tovább, már igazán lehetetlen volt... hiszen tudja az urfi... Már addig is, amíg az urfiék ott voltak a hajón, keserves volt a sorsom... de a kapitány ur talán még is röstelte az urfi kedves bácsija előtt... hanem mihelyt elhagyták a hajót, no... majd agyon rugdalt. Hát már tovább nem bírtam. El voltam szánva végképen. Fölkerestem Illés mestert, hogy még egyszer kezet fogjak vele... mert Illés mester mindig jó volt hozzám... és előtte nem is titkoltam szándékomat...

— Hogy meg fogsz szökni, ugy-e? szakította félbe nagybátyám keményen.

— Nem, nem az volt a szándékom, felelt Dani nyugodt és nyílt tekintettel. Arra szántam el magamat, hogy mihelyt besötétedik, és nem menthetnek meg, bele ugrom a tengerbe.

— Ejnye, te haszontalan ficzkó! rivalt rá Vilmos bácsi.

Dani a vállát vonogatta.

— Éppen ezt mondta Illés mester is, meg hogy csak próbáljak valami affélét, akkor még ő is meghúzza a fülemet.

— Azt mondta neki? kérde a nagybátyám a hajó-áctól.

— Azt. Persze, hogy ostobaságot mondtam.

— Már ugyan miért lett volna ostobaság? vettem én közbe. Jól tette, ha ellemezte.

— Igen is, urfi. De ha már a vízbe fojtotta magát, akkor hogy huzhattam volna meg a fülét?

— No, ez is igaz, feleltem nevetve. De hát aztán még is csak nem ugrott a tengerbe, mi?

— Nem, szólt Dani. Mert Illés mester azt is mondta, hogy bünös és gyáva, aki maga vet véget az életének. Meg hogy, ha már semmikép sem bírom elviselni a sorsomat, hát álljak tovább. »Igen ám,« mondok, »csak hogy itt a vizen nincs országot«. »Van a hajón több csónak, az egyiket majd este a sötétben vízre lehet bocsátani és odább lehet evezni«, mondja ő. »Persze, ha enyém volna a csónak; de így annyi, mint ha ellopnám.« »Nem is szabad ingyen elvinni; de, ugy-e, fertály évi béred van benn a kapitánynál, nekem is éppen annyi. Hát ez több, mint amenyit az egyik kis csónak megér. Ezt megvesszük; levelet hagyunk hátra a kapi-

táynak, hogy a bérünk fejében vittük el a csónakot«. — Nem értettem meg mindjárt, amit Illés mester beszélt, de aztán még ezt mondta: »Én is torkig vagyok már ezzel az állapottal, hát, ha van bátorságod, együtt szökhetünk meg!« Ugy-e, azt mondta, Illés mester?

— Azt hát! dörmögte a hajó-ács. Nem tagadom el, amit mondtam.

— Hát, hogy Illés mester így beszélt, meggondoltam a dolgot, nem ugrottam a tengerbe, folytatá Dani. Össze beszéltünk, hogy mihelyt besötétedik, lebocsátjuk az egyik csónakot, ide evezünk az urfiék után, megkeressük és felajáljuk magunkat a szolgálatjukra. Ha pedig nem fogadnak fel, hát akkor építünk kunyhót az erdőben és majd csak eléldégélünk valahogy. És... és... hát... itt vagyunk.

Nagybátyám a hajó-ácshoz fordult:

— Igaz ez mind?

— Szórul szóra igaz. Hiszen jól tudja, uram, milyen kegyetlen állapotunk volt a hajón.

— És hogy tudták, hol kell kikötni, hogy ránk találjanak?

— Sokáig tartottam szemmel a csónakot... de a kapitány is nézegette a messzelítóval és mutogatta, hogy ezen a folyón eveznek föl. Ebből megtudtam az irányt. Rég járom én a tengert, el tudok igazodni sötétben is a csillagok állásáról. És amint a folyón fölfelé evezünk, megpillantottuk a tüzet és mindjárt gyanítottuk, hogy itt pihennek.

— Tehát azért jöttek utánam, hogy a szolgálatomba lépjenek? kérde Vilmos bácsi nagyon komolyan.

— Igenis, azért, felelé Illés mester.

— Csak hogy nekem itt nincs szükségem szolgákra. De még ha volna is, nem ilyenekre volna.

— Készek vagyunk mi minden munkára, uram, szólta a hajó-ács. Jól értünk az evezéshez és bizony szüksége lehet, uram, két markos emberre, kivált ha a folyón fölfelé akar evezni...

— Azt én jobban tudom, mire van szükségem, felelt a nagybátyám kurtán.

A két szökevénynek nagyon leesett az álla. Illés mester mogorván szólta oda a társának:

— No, Dani, hát ide hiába jöttünk. Mhetünk odább.

Ámde Dani nem tágitott oly könnyen. Könyörgésre fogta a dolgot.

— Kérem, nagyon szépen kérem, ne üzzenek el!.. Nem kívánunk ám semmi bért... aztán enni sem fogunk sokat... majd találunk holmi vad gyümölcsöt... És talán mégis vehetik hasznunkat, nem csak az evezésnél, hanem majd ha befelé mennek az erdőbe... mi majd visszük a ládákat...

— Szép, szép, de nem állhatok rá, felelé Vilmos bácsi. A kötelességem az, hogy vissza küldjelek mind-kettőtöket a hajóra.

— Azt nem teheti, uram, dörmögte Illés mester. Nem térünk oda vissza. Inkább itt bolyongunk a vadonban és ha elpusztulunk, hát az sem lesz nagyobb baj, mint tovább gyötrődnünk a hajón.

— De hát térjen eszére, Illés mester! Ha én bele egyezném abba, hogy itt maradjanak velem, részese lennék a bűnnek, melyet elkövettek. Mert hiszen a hajó szolgálatára szegődtek, tehát az a kötelességük, hogy ott szolgáljanak. Szökésükkel csalást követtek el a kapitány ellen.

— Ugy köll neki! Miért olyan vadállat? Aztán meg ott maradt a kezében a bérünk, azt megtartja, hát megvan a kárpótlása.

— Nem addig van az, barátom, szólt a nagybátyám szigoruan. Aki mire kötelezte magát, azt teljesitse, ha nehéz is. A kapitánynak nem arra van szüksége, hogy a ti béretek megmaradjon a zsebében, hanem szüksége van az emberekre, akiket felfoga-

dott, hogy a hajón a nekik kiszabott munkát végezzék. Nem fogad fel több embert, mint a hányra szüksége van. Nincs aki a ti munkátokat végezze. Tehát vissza köll térnetek.

— Mondtam már, hogy nem lehet! szólt Illés mester szinte daczosan. Meglehet, hogy igaz a van, uram; de vissza azért még sem térhetünk, még ha akarnánk is.

ÖNÉRZETES DICSÉRET.

Állványommal, esetímmel,
Vásznammal, festékeimmel,
A szabadba kirándultam,
Nap áldoztán elbámultam.
Ó mi dicső! Ó, mi szép!
Lesz ebből művészi kép!
Arany színben erdő, mező —
Bibor-piros bárány-felhő —
Ég a berek minden bokra —
Csak úgy lángol a hegy orma...
S mielőtt a nap leszállott,
Festményem már készen állott.

Jött Mariska, aki szintén
Szokott festegetni mint én.
S mondá: »Már bizony ez csuda!
Ilyet tán még ő se tudna.

— Már ugyan miért nem?

— No, hát már ugyan hogy képzeli a dolgot? Először is, csónakban evezve hogyan lehessen utól érni gőzhajót, kivált mikor ez a hajó tegnap este óta folyton egész erővel halad, tehát most már talán száz mértföldnyire van innen? De még ha valami csoda-emberek utól is tudnák érni, azoknak is csónakra volna szükségük; nekünk pedig nincsen csónakunk.

— Nincsen csónakjok? Hát min jöttek ide?

— Csónakon, az természetes. De mikor partra szálltunk, a csónakot vissza taszítottuk a vízre, mert úgy gondoltuk, hogy nekünk már úgy sem lesz rá többé szükségünk.

A nagybátyám most már láthatólag meg volt akadva, kellenlenül szólt:

— Gyönyörű história, mondtam. Egészen olybá tűnik fel a dolog, mint ha kényte-

lenek volnánk bele egyezni, hogy velünk maradjanak.

— No's kedves bácsi, hát végre is az nem lesz valami nagy baj, mondtam kérlelőleg.

— Nem hát, szólt Illés mester elszántan. Meglássá uram, nem fogja megbánni. Nem szoktam dicsekedni, de annyit mondhatok, hogy sokféle munkához értek. Ha baja esnék a csónakunknak, akár ujat is csinállok. Ha ugy fordul a dolog, hogy házikóra lesz szükség itt a vadonban, azt is hamarosan össze ácsolom. Ez a Dani gyerek sem fél a dologtól, bírja is. És ha indiánusok találnak utba vetődni, hát négy ember mindig több, mint két ember.

Vilmos bácsi még habozott.

— Igazán nem tudom . . . Mit gondolsz Rudi fiam, mit tegyünk?

— Már biz' én azt hiszem, kedves bácsi, hogy egyebet nem is tehetünk, mint azt, hogy magunkhoz fogadjuk őket. Megvalom, én még szeretném is.

— No, ha szeretnéd és egyebet meg nem is tehetünk, akkor hát legyen. Maradjatok itt velünk.

Dani magasra ugrott örömeiben (Lásd a képet a czimlapon.) és ujjongva kiáltá:

— Hallja, Illés mester, hallja? Még sem jöttünk hiába! Tudtam én, hogy az urfi a pártunkat fogja.

Illés mester nyugodtabban, katonásan szalutált és komoly hangon mondá:

— Köszönöm, uram . . . köszönöm, urfi . . . Rajta leszünk, hogy érdemesek legyünk a jóságukra.

Ekkép az első reggelen, melyre az idegen földön virradtunk, négyre szaporodott a társaságunk. En meg a nagybátyám azt hittük, irgalmasságot gyakoroltunk ezekkel

a szegény ördögökkel. Pedig akár az ellenkezőt is hihettük volna: hogy ők tettek jót velünk.

(Folytatása következik.)

KÉTFÉLE SORS.

(Képpel a 233. lapon.)

»Az alsó udvar királya«

— Szól a kakas — »én vagyok!«

Tarajos fém koronája,

S farkam tolla mint az arany, ugy ragyog.

Hűséges alattvalóim:

Mind a hány tyúk és csibe.

Alig hangzik el parancs-szóm,

Oda futnak a királyuk elébe.

Hej, te szegény Vitéz kutya,

Rabság a te életed.

Bár erős vagy: bizony, bizony,

Sohasem cserélnék sorsot én veled!«

Mosolyog a kutya s így szól:

»Hát igaz! En rab vagyok.

Am éjjel lehuill bilincsem,

S a ház körül futkározva ugatok.

De te szegény! . . . ma vagy holnap,

Ott leszel az abroszon.

S ami megmarad belőled:

Csontjaidat jóizűn ropogtatom.«

ÁLLATOK FURFANGJA.

HOGY az állatok gondolkoznak, sőt furfangos cselet is tudnak kieszelni, arról már több érdekes esetet beszéltem el nektek. Most ismét följegyzek két példát, melyeket egy jeles természet-buvár mondott el saját tapasztalásából.

Volt egy rókája, melyet fiatalon fogott el és meg akart szelidíteni. Róka koma azonban semmikép sem akart megpuhulni, mindig mérgesen vicsorgatta a fogait és veszedelmesen feléje kapott mindenkinek, aki közeledett hozzája. Ezzel azonban csak

saját magának ártott, mert mindig lánczra kötve tartották.

Egy reggel a gazdája meghökkenve látta, hogy a róka behunyt szemmel mozdulatlanul elterülve fekszik. Szólításra, lármára sem ébredt föl, az érintésre sem mozdult meg; foghatták, simogathatták — nem mozdult.

Nem lehetett semmi kétség: a róka nagy beteg. Alkalmasint a nyakkötője nagyon szoros, mert mint ha fulladozna. Gazdája tehát leoldotta a nyaklánczot, mely valóban szorította. De abban a pillanatban, hogy levette róla az örvet, a róka villám-gyorsan talpra ugrott, futásnak eredt, soha sem látták többé.

Még sajátságosabb furfanggal élt egy majom, mely hosszú, könnyű lánczra kötve élt egy magas karón. Kedve szerint mászhatott a karón föl és le, ugrándozott is vigan, de megkeserítették az életét a szomszédbeli varjak. Ezek, mikor a majom fönn guggolt a karó tetején, oda röppentek s a karó tövéből levő tálkából kilopkodták a majom elemozsiáját. Mérgesen pöfögve rohant le a majom, de mire leért, a varjak már odább röppentek.

Egy napon, mikor a varjak ismét tolvajkodtak, a majom nagyon betegnek látszott fönn a karón. Lehorgasztotta a fejét, aztán bágyadtan, szédülve csuszolt le a földre. A varjak a közeli fákra menekültek, de onnan láthatták, hogy nincs mitől félniök: a majom élettelenül terült el a karó tövében. Most már teljes bátorsággal tudták magukat a varjak, újra oda sereglettek az elemozsiás tálhoz. De a holt-nak vélt majom hirtelen fölugrott és megkaparított egy varjut. Aztán mit csinált? Kegyetlen furfanggal koppasztani kezdte a szerencsétlen varjut, addig-addig, hogy az utolsó tollat is letépte róla. Ekkor eldobta messzire.

A szerencsétlen csupasz varjut a többiek szájalomból-e, haragból-e, ki tudná? — agyon vagdalták. De azon túl soha többé egy sem mert közeledni a majom elemozsiájához.

CZIRKUSZ-JÁTÉK.

(Képpel a 23. lapon.)

SUTBA került abroncs, labda, sip, kard és dob és mind a többi játék-szer, ha még olyan kedves volt is eleddig. Tónika most már rájuk sem nézett. Ha pedig Tónikának nem köllöttek, akkor Gusztika sem játszhatott velök. Mert Tónika volt a vezér minden játékban.

Most pedig nagyobb szerű mulatságot tudott ő holmi közönséges labdázásnál, meg abroncs-kergetésnél. Czirkusz-direktornak csapott föl.

Apával, mamával benn jártak a szomszéd városban, ahol czirkuszi társaság produkálta magát. Végig nézték ők is az előadást s a két kis testvér ki nem fogyott a bámulásból, gyönyörködésből. Milyen nagyszerűek azok az idomított lovak! Hát még a lovasok, akik vágatás-közben talpra állnak a ló hátán, magasra tartott abroncson ugranak keresztül és mégis az odább vágatott ló hátára jutnak vissza! Meg a pojácák! Hogy bukfenceneznek, állnak tótággast, másznak egymás hátán föl az egymás feje bubjára! Aztán a tudós állatok: a nagy golyó tetején odább guruló kutya, a sipládát forgató elefánt és még sok másféle.

Ilyen csodát Tónika és Gusztika még nem láttak; tele is volt vele a fejük, még álmodni is csak erről tudtak. Más nap reggel pedig Tónika kész tervvel és elhatározással lépett Gusztika elé, aki épp a labdát kereste elő.

— Én többé nem labdázom, az nagyon unalmas és közönséges, mondá.

— Hát abroncsot kergessünk?

— Azt már éppen nem! Tudok én külön mulatságot. Czirkuszi produkciókat fogunk tartani.

— Az nagyon szép volna, csak hogy nem értünk hozzá, lovunk sincs, tudós állatunk sincs.

— Nem köll annak éppenséggel egészen úgy lenni, mint tegnap ott a városban. Azért mégis jó lesz. Én leszek a direktor,

— UGORJ! EGY-KETTŐ! HOPP! (Lásd a 234. lapon.)

te leszel a lovas meg a pojácza. És itt a Pufi is, őt is betanítjuk, szeret ő velünk játszani.

Pufi meglehetősen elhizott kutya volt, de az való, hogy nagyon ragaszkodott a
(Folytatása a 234. lapon.)

KÉTFÉLE SORS. (Lásd a 230. lapon.)

(Folytatás a 232. laphoz.)

gyermekéhez, szeretett velök játszani s mind-eddig nagyon okos állatnak mutatkozott. Ám, sajnos, a művészi pályára semmi hajlandóságot és tehetséget sem mutatott. Hiába akarta Tónika bár csak a legegyszerűbb produkciót is megértetni vele. Pufi csodálkozva bámult rá, nem engedelmeskedett, hanem hátra huzódott és leheveredett, mint ha azt akarta volna mondani:

— Nem vagyok én komédiás, hanem uri eb.

Tónika le is mondott a hiába való fáradozásról.

— Majd csak magunk csináljuk a produkciókat. Nézd, Gusztika, itt a gyepen nagyon jól lehet bukfcencezni és tótágast állani. Fogjunk hozzá!

— De én nem tudok...

— Majd megtanulod. Nem lehet az nehéz. Én is segitek.

No, bukfcenczet hányni nem éppen mesterség. Csak hogy Tónika nem azért nézte végig a czirkuszi előadást, hogy afféle közönséges bukfcenczel beérje. Versenyezni akart a városi czirkusszal, utánozni az ottani pojácák mókáit. De biz' erre Gusztika nem volt eléggé ügyes, hiába magyarázta Tónika, hogyan kell csinálni; mikor pedig mégis meg akarta mutatni — mert hát ugy illik, hogy a direktor ne csak szóval, hanem példával is járjon elől — az lett belőle, hogy mind a ketten végig henteregtek a földön.

A mama nem messze sétált s oda szólt:

— Mit miveltök gyerekek? Nem szabad pajkoskodni!

— Czirkuszt játszunk, kedves mama.

— No, csak módjával! Valami oktalanságot ne kövessetek el.

Már ugyan hogy lehetne oktalanság, amit a városban pénzért produkálnak.

Egy kicsit azonban mégis csak meggyőződöt róla Tónika. Mert a bukfcencz és tótágas nem sikerülvén, azt akarta megpróbálni, hogy majd ő felugrik a Gusztika hátára, csak támassza Gusztika a kezeit erősen neki a térdeinek. Meg is tette Gusztika, aztán neki iramodott Tónika és gyönyörű ugrással rajta termett a Gusztika hátán. Hanem... hanem arról szó sem lehetett, hogy Gusztika elbirja, hát biz' a következő pillanatban mind a ketten nagyot zuhantak a földre, szinte bele nyekkentek. Egyik is, másik is jól oda kopintotta a buksi fejét. No de szerencsére a mama nem látta, hát feltápáskodtak.

— Ez nem jó, nem ér semmit! elégedetlenkedett Gusztika. Mamácska nem is szeretné, ha látná...

— Már bement, nem láthat. De hát majd mást próbálunk. Várj csak, mindjárt vissza térek.

Beszaladt a házba, ahonnan rövid időre az abroncssal tért vissza.

— Azt fogjuk produkálni, ahogy a lovasok és lovasnők az abroncon átugrálnak.

— Hiszen nincs lovunk!

— Nem is szükséges. Én ide állok erre a fa-törzsrre, te pedig ide a padra és onnan ugrol.

Gusztika nem találta ezt egészen inyére valónak.

— Nem tudok akkorát ugrani... nagyon magas... Próbáld te előbb, majd én tartom az abroncsot.

— Az nem lehet. Én a direktor vagyok. Neked pedig engedelmeskedned köll. Szaporán! Ez már csak nem nehéz? Egy-kettő! Hopp! (Lásd a képet a 232. lapon.)

Gusztika még huzódott, de a direktor ur nagyon keményen ismételte a parancsot, — Ugorj! Egy-kettő! Hopp!

Hát ugrott Gusztika. Hejh!.. csak hogy a hopp! után iziben nagyon hatalmas kopp! következett, még pedig duppla kopp! Mert Gusztika persze dehogy is tudott keresztül ugrani az abroncsra! Csak fél testével akadt beléje, aztán lezuhant, egyuttal pedig magával rántotta Tónikát, aki erősen tartotta az abroncsot.

Ez már hatalmas, veszedelmes zuhanás volt. Fejüket, kezüket, lábukat kegyetlenül megütötték, még az orruk vére is megereedt s kétségbe-esetten sikoltoztak segítségért. Csakhogy a mama nem volt már ott. És Tónika most már nem hitte, hogy lesz belőlük czirkuszi művész.

Sirva, jajgatva heverték ott egy ideig, aztán fölvánszorogtak. Véres képpel, kék foltokkal, sántikálva és váltig szégyenkedve állítottak be a mama elé, aki nem csak a sebeiket kötözte be, hanem bizony jól meg is mosdatta a fejüket.

Még harmadnap is tapogatták a sajnó kék foltokat. Tónika lemondott a czirkusz-direktorságról s vissza tért a labdához, síphoz és fa-kardhoz, amik soha sem rántják veszedelembe.

CZINCZI ÉS FINCZI VIADALA.

— Állat-mese. —

MESSZIRE elsétált Czinczi, a kis mezei egérke, egészen a szomszéd határba. Megtette máskor is, de most egy kis baj érte: az ég hirtelen beborult, sűrű eső eredt meg.

— Ejnye no! Még megázik a bundácskám! Most csak szaporán haza, az én kedves hajlékomba!

Kényelmes, tágas lakása volt Czinczinek egy kis domb oldalában, jó mélyen benn a föld alatt. Meg sem állt, míg haza nem ért s a szűk nyíláson be nem surrant. De mekkora volt a boszusága, mikor látta, hogy más valaki is van ott: Finczi, az a vakmerő Finczi kvártélyozta be magát ide s kényelmesen elnyújtózva bóbiskolt.

— Ohó, Finczi koma! Itt semmi keresni valód, ez itt az én hajlékom! Pusztulj innen, kívül tágasabb!

— Ej, te ugyan szives házi gazda vagy! A nagy eső szoritott ide be. Majd megyek, mihelyt eláll.

— Most tüstént menj, ha mondom!

— Azért sem megyek!

— Majd meglátom!

— Majd meglátod!

Birokra keltek, keményen viaskodtak is, mert körülbelől egyforma volt az erejük; egyik sem birt a másikkal, hát sokáig tülekedtek, dulakodtak. Egyszerre azonban olyan-formát éreztek, mint ha fuladoznának. Abba is hagyták iziben a viaskodást.

— Jaj, beomlott a lakásom bejárása, kiáltá Czinczi rémülten. A nagy eső meglazította a földet... El vagyunk temetve.

— Ó, ó, mi együgyűek! Mért nem inkább a veszedelemre ügyeltünk? Eleinte talán még megmenekülhattünk volna. Jaj, ha itt vesztünk!

— Tudod mit? Kössünk békét. Kár is volt viaskodnunk. Most már együtt vagyunk a bajban, segítsük egymást. Ha gyorsan dologhoz látunk, még talán kiáshatjuk magunkat a szabadba. En jól tudom az irányt.

Egyesült erővel fogtak hozzá és szerencsésen ki is jutottak a levegőre. Jó barátokul váltak el s Czinczi fölkiáltott:

— Igazi veszedelem megtanítja az ok-talan pörlekedőket arra, hogy inkább barátságban váll-veve segítségére legyenek egymásnak.

NAGY ÉS KICSINY.

— Apróka mese. —

LASSAN czammogva mászott egy potrohos kövér bogár a fűben. Egyszerre csak látja, hogy éppen az utjában egy kis hangya pihenget.

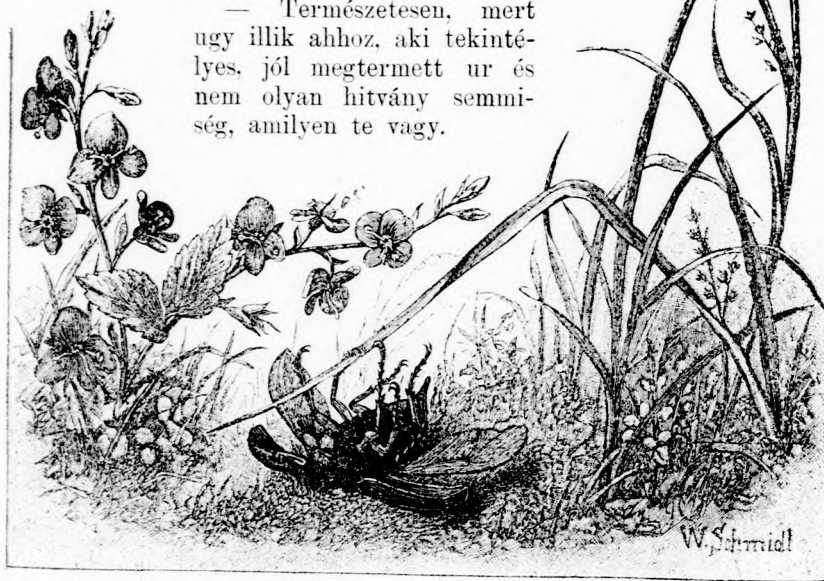
— Félre az utamból! kiáltott rá keményen. Talán bizony azt hiszed, hogy majd én térek ki?

— Megtehetnéd ugyan azt is, mert nekem is van erre a helyre annyi jussom, mint neked. De soha se aggódjál! Még messze vagy, mire ide érsz, én már akár a szomszéd határba is eljutok.

— Ejnye, te inczi fincsi csöppség, talán bizony még gunyolni mersz?

— Dehogy gunyoljak! Csak azt mondom, hogy én gyorsan, fürgén tudok odább állani, te pedig kényelmesen sétálsz.

— Természetesen, mert úgy illik ahhoz, aki tekintélyes, jól megtermett ur és nem olyan hitvány semmiség, amilyen te vagy.

... LEBILLENT A FÖLDRE. (Lásd a 237. lapon.)

— O, meg vagyok én a magam csöppségével elégedve, megvan annak is a haszna, hát nem is irigyellek tégedet.

— Nem? No megállj csak! Mindjárt megfoglak és agyon nyomlak. Majd meglátjuk, nem irigyelsz-e?

A kis hangya nem nagyon ijedhetett meg, mert szemébe nevetett az elbizakodott kövér bogárnak.

— Elfuthatnék kényelmesen, de nem teszem, szólt vigan incselkedve. Fogj meg, ha tudsz!

És
szárán
lén, e

Persz
utána
fűlön
külön

Má
gyöng
sulyá
volt
mara

natot
gond

De
bocsá
ban

ide l

M
Mert
a gy
(Lás
bogá
szint
kény
odáb

nagy
a b
gyön
javá

K

ismé
hog
aláb
és l
lom,
alá,

És fürgén fölmászott egy közeli virág szárán, aztán a virág egyik zsenge sás-levelén, ennek a leghegyibe.

— No, jaj neked! fenyegetőzött a másik. Persze, azt hiszed, hogy nem tudok oda utánad kapaszkodni. Várj csak, mindjárt fölön foglak, mert onnan nincs hova menekülnöd.

Már ekkor kapaszkodott is fölfelé. A lenge, gyöngye levél ide-oda libegett a kövér bogár sulyától; a haragos bogárnak ez nem is volt inyére; de szégyenben nem akart maradni, hát csak kapaszkodott följebb.

— Ha az a vakmerő kis hangya bocsánatot kér, akkor nem bánom, abba hagyom, gondolá.

De a kis hangya nem hogy félt és bocsánatot kért volna, hanem egyre vigabban nevetett. Sőt, hallatlan még biztatta:

— No, csak jójj még följebb! Egészen ide hozzám!

Ment is . . . azaz csak ment volna. Mert mikor már jó magasra ért, sulyától a gyöngye levél hirtelen lebillent a földre. (Lásd a képet a 236. lapon.) A kövér bogár úgy oda koppintotta a hátát, hogy szinte megnyekkent bele, míg a kis hangya kényelmesen lesétált a levél hegyéről és odább ment. De előbb még így szólt:

— Ugy-é, nem fogtál meg? Lásd, a nagy ne bizakodjék el az ő erejében, mert a böles természet gondoskodott, hogy a gyöngye kicsinynek épp a kicsinysége váljon javára.

VAD LACZI RAJZAI BÓL.

Kolumbus tojása.

KEDVES Forgó bácsi! Megnehezedett újra az idők járása fölöttünk, borús ismét az ég erre mi felénk. Nem azt értem, hogy eső esik. Bánom is én, ha esik! Legelőbb van egy kis multságom, mikor Ferke és Pali pajtásaimnak nagyilekűen följárlom, hogy bujjanak ők is az én paruplim alá, aztán úgy tartom az ernyőt, hogy az

eső-lé mind az ő nyakukba csurog róla. Ez hát nem volna baj. De az már keserves, hogy az iskola ajtaja a vakáció alatt sem rozsdásodott be, megint csak kinyitották és megint csak be köll járnunk rajta.

No de nem akarok panaszkodni; az apám is keresztül esett ezen a bajon, hát én sem halok bele. Csak azért emlitem, hogy Forgó bácsi és más barátaim (tudom, sokan vannak) annál inkább méltányolják azt, amit most megírok. Mert az már valami! A mellett, hogy jó magamnak keservesen köll magolnom, még professzorságra is köllött vállalkoznom. Igaz, hogy ez nem csekély dicsőség. Hát már csak megérdemlem, hogy tudjon is róla a világ.

Jóformán magam sem tudtam, hogyan csöppentem belé. Ugy esett az, hogy Döme bácsi nálunk volt ebéden és apámmal beszélgetve, azt mondta valamire:

— Olyan az, mint a Kolumbus tojása.

A buksi kis hugom, Örszike, aki még semmit sem tud, mindjárt kíváncsiskodott:

— Apácska, ki volt az a Kolumbus? És milyen volt a tojása?

— Nem érek most rá, hogy magyarázgassam, kicsikém. Majd elmondja neked Laczi. Mert, Laczi fiam, remélem, te már ismered ezt a történetkét?

— Ó... hogy ne?... Persze... nagyon jól.

— No, hát délután meséld el Örszikeknek. Majd este kikérdezem, megértette-é.

Ez nagyon megtisztelő bizalom volt, de, mi tagadás, nem igen örültem neki. Mert hallottam ugyan már valamit erről a Kolumbus tojásáról, de biz' én nem emlékeztem, lágyra vagy keményre főve ette-é Kolumbus azt a tojást. Hát mit meséljek oktondi hugocskámnak? Szégyenben maradni nem akartam, hát fölkerestem Ferke

és Pali pajtásaimat. Ugyan jó helyen jártam! Éppen annyit tudtak, mint én. De Pali ravaszul befonta a testvér-nénjét, hogy nem tudja-e ezt a históriát?

— Tudom biz' én, felelte sértődve s mindjárt el is mondta.

Siettem haza, elő hívtam Orzsi-két.

— Gyere no te kis tudatlan, hadd mondok el neked a Kolum-

bus tojása históriáját. Hogy jobban megértsd, néhány kis rajzot is készítek hozzá.

Hát legelőször is tudod-e, ki volt Kolumbus? Ugy-e nem tudod? Pedig híres ember volt, bizonyosan magyar, ha ugyan nem német vagy talián. No, mindegy. Elég az, hogy ez a Kolumbus nem fért a bőrébe, nem akadt dolga otthon a maga vármegyéjében, hát fogta a botját és utnak indult, erősen eltökélve, hogy addig haza nem tér, amíg föl nem fődözi Amerikát. Ment, men-

degélt, hol szárazon, hol vizen és mert makacs ember volt, hát utóljára el is érte a czélját, szerencsésen fölfedezte Amerikát...

(Oktondi hugocskám itt félbe szakított s azt mondta:

— De hiszen azt nem kellett fölfedeznie, ha már előre is mindjárt tudta, hogy oda megy.

— Ne csacsogj, buksi! Hát te, mikor eprészni mégy, nem tudod-e előre, hogy epret fogsz találni? De azért mégis csak

meg köll találni. No hát! Hallgasd tovább!)

Mikor Kolumbus haza tért, nagy lett a hira és dicsősége, de támadt sok irigye is.

Ezek azt mondogatták:

— No bizony, de nagy dolog! Azt mi is meg tudtuk volna tenni.

Boszankodott Kolumbus, nem is csodálom. Egy napon tehát ebédre hívta irigyeit és

mikor ezek megint csak kisebbitgették, Kolumbus oda szólt a feleségének:

— Anyjuk, adj csak egy tojást!

— Minek? Van az asztalon enni való bőven.

— No csak adj; köll.

— Lágyra főzzem vagy keményre?

— Se lágyra, se keményre, csak ugy nyersen add ide.

Kolumbusné asszony megcsóválta a fejét, de már csak vitt az urának egy tojást. Kolumbus pedig oda nyújtá irigyeinek.

— Azt mondjátok, hogy ti is meg tudtátok volna tenni, amit én. No, hát állítsátok ezt a tojást az egyik hegyére, ugy, hogy aztán állva maradjon is.

Próbálták, százszor is, persze nem sikerült, a tojás mindig felfordult. Ekkor Kolumbus fogta a kezébe és erősen oda csapta

az élével az asztalhoz. A tojás behorpadt, de állva maradt . . .

(A buksi Örzsike megint közbe szolt:

— Jaj te! Ha a tojás össze tört, akkor ki is folyt az abroszra! Ami mamánk megharagudott volna.

— Meghiszem azt! Kolombusnak is meggyült a baja.)

Az irigyek szégyenkezve vallották meg, hogy nem jutott eszükbe az az egyszerű mód, amellyel Kolombus a tojást felállította. De Kolombusné asszony szörnyen megharagudott, hogy a szép abrosza poceskékká lett. Fogta a nyujtófát és amugy igazában eltángálta Kolombus uramat. A vendégek megijedtek, hogy még őket is sorra keríti, hát iziben fölkerekedtek és elsompolyogtak. Kolombus is velök ment és bár tapogatta az oldalát, diadalmasan mondá nekik:

— No, ugy-é, lehet valami nagyon egyszerű, mégsem jut mindenkinek eszébe? Eddig van. Megértetted, ugy-e Örzsike?

— Hogy ne?

Büszkén ültem este a vacsorához. Tudtam, hogy apácska szóba hozza a dolgot. Ugy is volt.

— No, kis leányom, elmondta-e Laczi a

Kolombus tojása történetét? Halljuk, hogy volt?

— Igenis, apuska. Hát az ugy volt, hogy Kolombus bácsi eltört egy tojást, bemocskolta az abroszt és Kolombusné néni nagyon megharagudott, a nyujtófával elpáholta Kolombus bácsit. Ugy-e mamácska, te is megharagudnál, de nem vernéd meg apuskát?

Ennyi maradt meg a kis buksi fejében. Majd lefordultam a székről, de apa és mama is, csak hogy ők a nagy kaczagástól. Láttam, hogy nem annyira Örzsikén, mint inkább rajtam nevetnek.

— Apácska, mondám mérgelődve, csak tréfából mondtam a végén azt a bolondságot . . .

De csak nevettek tovább. Végre magam is velök nevettem.

Mit tehettem okosabbat?

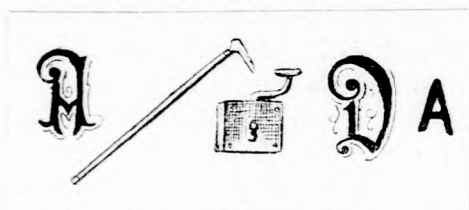
Ha máskor jobban boldogulok a bohó kicsikével, azt is megirom. Addig is maradok kedves Forgó bácsinak

hüségese hive

Vad Laczi.

KÉPREJTVÉNY.

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Derék Ferkó.”

Elbeszélés, az ifjuság számára írta *Marryat*, átdolgozta *Donászy Ferencz*, hat színes képpel, díszes kötésben.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LVII. köt. 13-dik számában közölt talalós kérdések megfejtése:

Egér = Eger. — Lán cz. — Esőcsepp.

Helyesen fejtették meg: Gázsó Irma és Annuska, Husz Miczike, Masjon Márta és Vili, Goldstücker Tercsi, Kerpely Ilma, Leipniker Ilona és Mátyás, Schmidt Arthur (részben) Lukács Irmus, Morzsányi Elluska, Török Gabriella, Pollák testvérek, Furman Lilike, Mérey Agosta és Dalma (részben), Nickel Jenő, Kiss Margitka (részben), Frankl Miczi, Latinovits Tibor, ifj. Kray István, Lakner Margit, Jákó Margit, Fleischmann testvérek, Sztányi Lola és Ella, Badics Gizi (részben), Mäder testvérek, Naschitz Gyuri, Doromby Bandi, Szinyei-Merse Jenő, Kummerer Paula, Fischer Pál, Kazy Péter, Wurm Betty, Kaiser Margit, Seyderhelm R. Ferencz, Boros Emmike, Sziklay Vera, Preisach Frida, Kossaczky Gyula, Molnár Ferencz, Péterfy Vilma, Czakó Miklós, Schmidt Erzsike, Reich Frigyes, Halassy Valika, Sier Friczi, Nagy Lenke és Ernő.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Szinyei-Merse Jenő*, *Budapestben*, kinek a jutalom-könyvet »A mesztiz.« elbeszélés Észak- és Dél-Amerikából, az ifjuság számára írta *Pajeken J. Frigyes*, négy szín-nyomatu képpel, díszes kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« LVII. köt. 12-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Badics Gizi, Szinyei-Merse Jenő, Lakner Margit, Naschitz Gyuri.

Kopasz Feri. A *solamen* latin szó jelentését miért tőlem kérdezed? Hiszen 2-od osztályu gimnazista-létedre csak megtudhatnád a könyvedből is? Tanárod s akár hány tanuló-társad is megmondhatná. Ilyen okból levelet írni, bizony fölösleges vállalkozás. Különb en, ha már kérdeztél, válaszolok: *solamen* = *vigas*, *vigasztalás*. — **ifj. Kray István.** Három strófás »ősi dal«-od egy-azon rimen pendül, ami már magában is ügyeségre vall. Ha a vers-írás szabályaival megismerkedel, még ügyesebbet fogsz írni; azt azután, ha *ujabb* tartalom lesz benne (mert ez a te zsenigéd kitaposott nyomon jár) örömet közlöm is. — **Frankl Miczi.** Be is válna a te rejtvényed, ha az első szótag engedne az ősi jogából s csak egy *l*-lel iratkozna. Már pedig a *toll* nem engedi oda a maga becsületes tulajdonát, a második *l*-bötüt. De már a felől bizonyos vagyok, hogy telik tőled jobb is. Várom. — **Ránkb Bódi.** Az »Urania« cz. tudományos színház már e hó közepén nyílik meg. Ha Budapestre kerülsz, el ne mulaszd megtekinteni. A tanulságon kívül még mulatságot is szerzel ott. A többi rendben van. — **Vass Károly.** Selyem-gubóval, selyemhernyó-petével nem foglalkozom. Különb en, ha jól tudom, ennek ugy sinez most ideje, mert az eperfa is kezdi hullatni a lombját, más egyébbel pedig a selyem-hernyó, tudtommal, nem él. Tavasszal, ha addig nyomra nem vezettek, kérdezősködjél újra. Addigra tán megmondhatom, hol szerezhetsz. — **Bissy Alvina.** Már egyszer közöltem. Ismételni az effelét nem ajánlatos. De Karácsony felé meglehet, megkísérlem újra. Küldeményedet nagyon köszönöm. — *Több levélről a jövő számban.*